

## דף נג.

עין משפט א.ב.ג.ד. חו"מ סימן תי סעיף לא  
עין לעיל דף נב. עין משפט ה

עין משפט ה.ו.ז.זו. חו"מ סימן תי סעיף לב

לב. שור שדחף בהמה לתוך הבור ומת אם מועד הוא, בעל הבור משלם מחצית ובעל השור הדוחף משלם מחצית ק, ואם תם הוא בעל השור משלם רביע מגופו ובעל הבור משלם ג' חלקים מהיפה שבנכסיו שבעל הנבלה אומר ר לבעל הבור פחת נבלה זו אצלך. ואע"פ שהבהמה גדולה ופקחת כיון שנדחפה הרי זה כמי שנפלה לבור בלילה ש, וכל שאני יכול להוציא מבעל השור אני מוציא אבל השאר אתה בעל הבור חייב ת.

עין משפט ט.י. חו"מ סימן תי סעיף לג

לג. המניח אבן ע"פ הבור ובא השור ונתקל בה ונפל לבור ומת, הרי המניח האבן משלם מחצה א ובעל הבור מחצה.

ק. מברייתא שם משמיה דר' נתן וכדמפרש רבא שם ר' נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא.

ר. כלישנא בתרא שם דקימ"ל כך כלישנא בתרא בכל מקום. גאון אות מ"ה. ובבורך מצאתי הזיקי וע"כ מדינא אתה חייב בכל, ורק שמה שאני יכול להוציא מבעל השור אוציא ממנו והשאר אתה בעל הבור חייב. סמ"ע ס"ק מ"ח.

ש. דהיה לבעל הבור להסיק על דעתו שמא ידחפנו אותו שור ואז יגרום בורו היזק לבעל השור. סמ"ע ס"ק נ'.

ת. והיינו דינא דר' נתן בגמ' כל היכא דליכא לאישתלומי מהאי משתלם מהאי.

א. מימרא דרבא שם אליבא דר' נתן.

## דף נג:

עין משפט ב. חו"מ סימן תי פעיף לד

לד. אדם ושור שדחפו ביחד שור אחד לבור והאדם היה שלא בכוונה ב דאם היה בכוונה בעל הבור פטור ג, הרי שלשתן חייבים אם השור הדוחף היה מועד ומשלשים בניהם בעל הבור שלישי ובעל השור שלישי והאדם שלישי, ואם הוא תם בעל השור משלם שישית והמותר ישלמו בניהם האדם ובעל הבור.

עין משפט ה. חו"מ סימן תי פעיף לו

לו. שור ואדם שדחפו אדם לבור והוזק שלשתן חייבים בנזק ד והאדם לבדו חייב בשאר ד' הדברים ה שהם צער, שבת וריפוי ובושת. ואם דחפו בו כלים ונשברו, האדם ובעל השור חייבים בשוה ובעל הבור פטור ו.

עין משפט ו. חו"מ סימן תי פעיף לה

לה. האדם והשור שדחפו אשה לבור ויצאו ילדיה האדם חייב לבדו בכל ז ובעל השור ובעל הבור פטורים.

עין משפט זז. חו"מ סימן תי פעיף לו

עיין לעיל עין משפט ה

- ב. דאם היה בכוונה ודאי הוא חייב בכל דהגע עצמך אם אדם ישים טליתו של חברו באש ותשרף וכי נחייב בעל האש. סמ"ע ס"ק נ"ב.
- ג. אבל בעל השור חייב במחצית אם הוא מועד, ואם הוא תם חייב ברביע, והאדם חייב בשלשה רבעים ופשוט הוא.
- ד. גם כאן האדם בלי כוונה וכנ"ל בסעיף ל"ד, והיא מימרא דרבא שם.
- ה. דהרי כתיב "איש בעמיתו" ולא "שור ובור באדם". סמ"ע ס"ק נ"ה.
- ו. "דבור ולא כלים".
- ז. אפי' בלי כוונה וכנ"ל בסעיף הקודם ובעל השור פטור מדכתיב "כי ינצו אנשים" ולא שוורים, ובעל הבור פטור דדרשינן שור ולא אדם, וכיון דליכא לאישתלומי מהם משתלם מהאדם הכל. סמ"ע ס"ק נ"ד.